

LEŽÁKOVINY

9/2014

Rubriky:

- Aktuality
- Památkový inspektor
- Okénko do devítky
- Zvíře
- Zábava
- Výročí 30 let založení „Ležákovky“
.....a spoustu dalších.

ŠÉFREDAKTOR

Zdeňka Nováková

REDAKTOŘI

Tereza Vránová
Radek Bříza
Nicola Mrkvičková
Kateřina Vašková
Adéla Vyhnálková
Věra Seifertová
Žaneta Petrlíková
Klára Machovcová

Karolína Burešová
Jiří Vopršal
Nikol Táborská
Zuzana Semerádová
Anna Šmídová
Simona Hebká
Pavlína Říhová

Úvod

Ahoj všichni.

Konečně se opět po prázdninách setkáváme u prvního čísla tohoto roku, jak už všichni víte, naše škola slaví 30 let od svého vzniku, a proto jsme si pro vás připravili i různé akce na podzim. A teď už žádné zdržování a hurá na první číslo.

CO SE STALO V ZÁŘÍ:

1. 9. - První školní den

3. 9. - 30 let od slavnostního otevření školy

9. 9. - 10. 9. - GO kurz 6. ročníků

24. 9. - Atletický čtyřboj „O pohár ZŠ Ležáků“

26. 9. - Svatováclavský jarmark

**26. 9. - Koncert Kvintetek a pěveckých sborů
ZŠ Ležáků „Slavíme 30 let...“**

30. 9. – Byly spuštěny nové webové stránky školy

www.zslezaku.cz

Aktuality

Prvňáčci

V září nastal první školní den, a tak jsme mohli na naší škole přivítat nové prvňáčky jako každý rok. Letos byla otevřena jedna třída s názvem Motýlci a jejich třídní učitelkou se stala paní učitelka Mgr. Iveta Pekařová. Hned první den byli slavnostně přivítáni, aby se jim u nás ve škole líbilo.

Go kurz

Od 9. do 10. září měli šestáci seznamovací Go kurz opět jako každý rok v Daňkovicích. Jako pedagogický dozor s nimi jeli p. uč. Pažitná, Rybenská a p.uč. Rakouš. Celý pobyt byl plný různých aktivit, aby se všichni vzájemně poznali jako třída do dalších let na Ležákovce.

Soutěž v první pomoci

Dne 19. září proběhla soutěž mezi skupinami v první pomoci. Z naší školy se zúčastnila skupina ve složení Zdeňky Novákové, Kateřiny Vaškové, Simony Vobejdevé a Anny Dušánkové. Celkově se skupina z naší školy umístila na 4. příčce z celkových deseti, což je velmi dobrý výkon :).

Svatováclavský jarmark

26. září proběhl na Betlémě v Hlinsku Svatováclavský jarmark, kde si mohl kdokoliv koupit výrobky, které zhotovily děti z různých škol. Naše škola tam také měla své dva stánky (Ležákovka i ZŠ praktická a speciální) a i přes nepříznivé počasí byla účast vcelku dobrá :).

Koncert

Na oslavě 30. výročí naší školy Ležákovky vystoupily pěvecké sbory pod vedením p. uč. Dany Chaloupkové a Vladimíry Navrátilové. Zazpívalo třeba i seskupení Kvintetky nebo zahrál Štěpán Buchar, či Monika Bucharová.

Pavčina Říhová (9.B)

GO kurz v Daňkovicích

Jako již každoročně nás šestáky čekal dvoudenní teambuildingový GO kurz. Do krásných Daňkovic nás rády doprovázely naše třídní učitelky Hana Rybenská a Vladimíra Navrátilová. Na pomoc si vzali p. uč. Pažitnou a p. uč. Rakouše. Vyrázili jsme autobusem v úterý 9. září ráno a po nedlouhé cestě jsme vystoupili před penzionem Selský Dvůr, který se nám stal na dva dny domovem.

Bylo pro nás připraveno mnoho zábavných kolektivních her. Hry, které byly v obou třídách u většiny dětí oblíbené, jsou ringo, což je hra ve dvojicích s gumovými kroužky, a hra hutututu, podobná hře na babu. Žáci stříleli ze vzduchovky, hráli nohejbal a další venkovní hry. Uvnitř penzionu jsme hráli také plno zábavných her. Pomocí přiděleného materiálu, jen jedné ruky, a svých kolegů ve skupině jsme stavěli věž. Po prvním dni jsme si večer udělali táborák, zpívali jsme písničky, přitom nám hrála p. uč. Navrátilová na harmoniku a s ní Aleš Batelka na kytaru. Po táboráku nás místo vytouženého spánku čekala noční hra, která měla velký úspěch. Nikdo se naštěstí neztratil, tak jsme mohli jít klidně spát. Ve středu si každá třída vymýšlela svůj třídní erb, který nás bude doprovázet až do 9. ročníku základní školy. Odpoledne jsme si sbalili a rozloučili jsme se s penzionem, kde o nás výborně celé dva dny pečovali a moc dobře vařili.

Kurz byl velmi pěkný i díky krásnému počasí. Celý tento pobyt se všemi aktivitami nám pomohl se víc seznámit s celou 6. A a lépe se poznat se svými spolužáky. Jako třída spolu teď vycházíme mnohem lépe. Zároveň moc děkuji všem učitelům, že si pro nás připravili hodně zábavy a že to s námi ve zdraví a klidu přežili! Všem budoucím šestákům doporučuji!!

Klára Machová (6. B)

PRVNÍ DEN VE ŠKOLE

„Crrrr...“ konečně zazvonil budík a malá Katsu natěšeně vylezla z postele. Těšila se tak, že ani nemohla dospát a na co, že se to tak těšila? Dnes šla poprvé do školy. Vzala si na sebe svou novou školní uniformu typickou pro její soukromou japonskou školu a připadala si najednou ohromně důležitě. A konečně maminka řekla větu, na kterou čekala celé ráno „Jestli jsi připravená, můžeme vyrazit,“ řekla a odpověď Katsu zněla jednoznačně. Čekala je dlouhá cesta, než se dostaly do té školy, co potřebovaly. Katsu celou cestu pozorovala stromy, které rychle ubíhaly. A nakonec začala mamku popohánět, aby hned první den nedorazily pozdě. Když auto zastavilo, Katsu otevřela dveře a rychle utíkala ke svým kamarádkám, Naomi a Aiko, které stály u cedule 1. D. A spolu s dalšími dětmi se daly do řeči, když se se všemi seznámila, otevřely se dveře, ze kterých vyšla paní ředitelka a paní učitelka. Začal nekonečně dlouhý proslov paní ředitelky a nakonec předala slovo svým kolegyním. Ta je vzala do třídy a vysvětlila jim vše, co se bude za celý rok dít a tak podobně. Nakonec jim řekla, aby se nějak posadili do lavic a Katsu si samozřejmě sedla s Naomi. Celý den skončil a plynuly dny za dnem, měsíce za měsícem a roky za rokem. Nakonec začal poslední rok a Katsu šla do třídy znovu jako malý prvňák sice s více zkušenostmi, ale stále to bylo něco nového a neznámého. Spolu se svými novými přáteli přemýšleli o tom, kam povedou jejich další kroky na cestě životem...

Tereza Vránová (9. B)

Okénko do 9. B

V této snad již pravidelné rubrice bych vás všechny chtěla seznamovat, co se děje v naší třídě 9. B. Devátá třída, jak je známo, je ročníkem posledním, a proto si dění ve třídě musíme každým dnem užívat, protože každý den v tomto roce můžeme nazývat tím posledním s těmi nejlepšími (a doufám, že mluvím za všechny), se kterými jsme prožili velkou část našeho života.

- Prvního září se s námi již nepřivítal Ondra s Káťou, kterým přejeme mnoho štěstí na jiných školách. A jejich místo nahradila naše nová spolužačka Maruška. Ahoj, vítáme Tě ☺
- V každé volné chvíli vybíráme potisk na trička, kde budou napsaná naše jména, abychom na sebe nikdy nezapomněli. Po čtrnácti dnech to vypadá, že máme vybráno.
- Každým dnem řešíme taneční. Kdo s kým jde, jaké si kdo vezme šaty, a podobné velmi důležité informace tohoto druhu.
- Taneční kurz jsme skoro všichni přivítali s nadšením, využíváme každé chvíli, kdy ještě můžeme být spolu a nazvat se krásným slovíčkem MY.
- 19. září se skupinka ve složení Vašková, Dušánková, Vobejdová a Nováková zúčastnila soutěže první pomoci. Skončila čtvrtá.

Zdeňka Nováková (9. B)

ZŠ Ležáků Hlinsko 2013 - 2014

Okénko do 9. A

Školní rok začal a s ním i spousta radostí, ale i starostí. Hned 1. září jsme někteří uvítali naše prvňáčky. Naši kluci se podívali na SPŠ do Chrudimi. Taky už přišlo na řadu si vybrat naše třídní trička. Všichni jsme se nakonec shodli. Trička budou super!! 17. září kluci navlékli společenský oblek, holky krásné šaty. A proč? Začaly taneční kurzy, které si moc užíváme. 26. září jsme se všichni vypravili jako patroni za našimi prvňáčky.

Společnými silami jsme vytvořili krásné ježečky a tím jsme se i seznámili. Pro mě jako z pozice holky bylo něco úžasného vidět kluky, jak se starají o svého prvňáčka a pomáhají mu. Stali se z nich najednou dospělí.

Žaneta Petrlíková (9. A)

9 let na škole z mého pohledu

Asi každý z nás si moc dobře pamatuje na svůj první školní den. Všichni jsme se moc těšili na nové kamarády, učitele a až se naučíme psát a číst. Někteří z nás už trochu psát i číst uměli, ale to vůbec nevadilo. I ti kteří to vůbec neuměli, se to nakonec naučili a úspěšně se probjovali až do deváté třídy.

Nyní tu sedím nad prázdným listem papíru a uvažuji nad tím, jakých těch devět let vlastně bylo. Jistě se na světě najde několik různých názorů. Jsou lidé, kteří si devět let užili, jak nejlépe mohli, našli si nové kamarády a jen těžko budou tuhle školu opouštět. A když už jí opustí, tak jediné se slzami v očích. Bohužel se najdou i tací, kteří tvrdí, že se jim těch devět let vůbec nelíbilo a bylo to pro ně utrpením. Čím to ale jen může být? Většinou je to špatnou třídní partou, či učiteli.

Na prvním stupni jsme všichni byli takoví kamarádští a bavili jsme se všichni se všema. Pak se bohužel něco stalo a už to nebylo takové. Pořád jsme se samozřejmě bavili každý s každým, ale už to nebylo takové jako předtím. Už jsme si začali uvědomovat, jaký kdo je a vytvářeli jsme si svou osobnost.

V šesté třídě k nám nastoupili noví žáci z ostatních škol. Jsem moc ráda, že jsme je přijali v dobrém a stali se součástí našeho kolektivu. I když tu s námi byli pouhé čtyři roky, moc jsme si to s nimi užili.

Na co ale nikdy nezapomenu a doufám, že to tak budou mít všichni, jsou školní výlety, exkurze a cokoliv, kde jsme mohli být všichni pohromadě. Moc dobře si pamatuji na to, když jsme byli menší a posílali si po autobuse psaníčka. Bylo to strašně hezké a mělo to své kouzlo. I teď, když už jsme starší, na výletech zažíváme spoustu legrace. Vždy se vracíme s kopou výborných zážitků.

Teď, když nad tím tak uvažuji, si vlastně uvědomuji, že už nám zbývá strašně krátká doba na to, abychom spolu ještě něco prožili. Už jenom pouhých devět měsíců budeme všichni spolu. A pak? Můžeme jen doufat, že se někdy potkáme. Stane se ovšem to, že každý budeme studovat v jiném městě a už nebudeme mít tolik času jako teď. Proto si to musíme užívat, jak nejlépe umíme.

I když někdo tvrdí, že se mu po téhle škole, spolužácích a učitelích nebude stýskat, tak mu stejně nevěřím. Každému bude chybět těch devět let úžasně prožitých na téhle škole. Každému budou chybět dny, které jsme mohli prožívat spolu, mohli jsme se navzájem provokovat a sdílet spolu svoje zážitky.

A abych to už konečně nějak ukončila, protože mě toho napadá ještě tolik, co bych sem mohla všechno napsat. Budete mi všichni strašně moc chybět. Moc vám děkuji za těch úžasných devět let s vámi.

Zuzana Semerádová (9. A)

Básničky na téma podzim od žáčků 4. A

Jednoho dne v září,
slunce pěkně září.
Jdu si pěkně do školy,
v tašce mám i úkoly.
Dneska máme matiku,
rychle беру za kliku.
Do lavice usedám,
pěkný pozor já si dám.
Už se těším na říjen,
to si pěkně užijem.
Na podzim ven vyběhnem
a v listí se proběhnem.

Renda Klaudinger

Začíná škola, diktáty jsou nuda,
léto uteklo mi jako voda.
Chtěl bych zase prázdniny,
dělat opět kraviny.
Jenže to byl jen můj dnešní sen
a už je tu další školní den.

Dan Horák

Milý podzime.
Líbí se mi tvé zbarvení přírody.
Stromy shazují své kabáty
a zima už je za vraty.
Vychlazený potok už zamrzá.
A na svatého Martina, místo trávy barevné,
je bílá plocha zamrzlá.

Kuba Pařízek

Září nám začíná. Škola se otvírá.
V lavicích sedíme, už se zas učíme.
Listy teď padají, děti je sbírají.
Úkoly děláme, jedničky sbíráme.
Podzim a škola začíná znova.

Sára Pešková

A jeden dopis Podzimu:

Milý podzime,
Nepatříš mezi mé oblíbené roční období, protože po Tobě přichází zima. Venku hodně prší,
sluníčka je málo a začíná se brzy stmívat. Ale líbí se mi na Tobě, že stromům barvíš listí.
A když bývá velký vítr, chodím ráda pouštět draka.
Loučím se podzime. S pozdravem *Anetka Ludvíková*

Vracíme se v čase

Tentokrát do roku: 1984

V mém premiérovém článku bych chtěl Vás, čtenáře Ležákovin, nejprve seznámit s novou rubrikou – **Vracíme se v čase**. Měli bychom se zabírat cestou do historie – ať už té dávné nebo docela nedávné. V době uzávěrky čísla si vezmu „do parády“ pokaždé jednu, možná i více událostí, které budou zrovna aktuální. Nezbyvá, než si zabalit věci na cestu a hurá na cestu do minulosti!

Tak, a proč je tentokrát na řadě právě rok 1984? Myslím, že mnohým z Vás je to docela jasné, ale pro ty, kteří se to ještě nedoslechli nebo jim to snad bylo zatajeno (!), je to právě kvůli výročí. A o jaké výročí že se to jedná? No přece o výročí založení naší Ležákovky! Bylo to právě v roce 1984, kdy byla naše škola slavnostně otevřena. Jeden nemusí být ani dobrým počtářem, aby si spočítal, že je to tedy letos třicet krásných let, během kterých se toho spoustu stalo. Na naší škole byly nejrůznější návštěvy slavných osobností, o kterých se rozvzpomínala paní učitelka Hana Rybenská, jež na naší škole patří k profesně nejzkušenějším. Touto cestou jí tímto za získané informace děkuji.

V roce 1997 navštívil naši školu politik doc. JUDr. Petr Pithart dr. h. c. (KDU-ČSL) (*1941) (foto vpravo). Tento bývalý předseda Senátu Parlamentu České republiky a dlouholetý místopředseda této instituce navštívil na naší škole tehdejší první a deváté ročníky, kde s jejich žáky besedoval.

Roku 2004 se na naší škole zastavil herec, vysokoškolský divadelní pedagog a skvělý recitátor Radovan Lukavský (1919 – 2008). Ztvárnil stovky divadelních, filmových i rozhlasových rolí a vychoval desítky skvělých herců v rámci jeho profese – divadelního pedagoga. Na naší škole vystoupil s kulturním pásmem určeným pro žáky druhého stupně naší školy.

V loňském školním roce, v březnu 2014, se zastavil na besedu v tělocvičně bývalý československý atlet a mnohonásobný reprezentant Československa na Olympijských hrách a mistrovstvích světa a Evropy v hodu diskem, Gejza Valent (*1953) (foto vlevo). Mezi jeho největší úspěchy patří 03. místo na MS 1983 ve finských Helsinkách a 06. místo na Olympijských hrách v jihokorejském Soulu.

Naši školu navštívily i takové hvězdy, jako rychlobruslařská několikanásobná olympijská vítězka z let 2010 (Vancouver, Kanada) a 2014 (Sochi, Rusko), Martina Sáblíková (foto vpravo), konaly se zde např. besedy s tematikou nemoci **AIDS** a podobně. Nemáme tedy o slavné osobnosti a prominenty, které kdy překročily práh naší školy, rozhodně nouzi.

Radek BŘÍZA (9. B)

JAK TEN ČAS LETÍ...

Záclonami se prodíralo tlumené teplé světlo vycházejícího slunce. Poslední týden prázdnin jsem se rozhodl vstát brzy, abych stihl všechno, co jsem si ještě přál udělat. Měl jsem takový pocit, jakoby končil můj svobodný život.

Školu jsem nenáviděl. Ale ne kvůli učení. Pro všechny ostatní jsem byl cvok, ten jiný, člověk, do kterého se mohou strefovat pro jejich zábavu. A to jen proto, že jsem nedělal blbosti jako oni, nesmál jsem se jejich vtipům, učil jsem se a poslouchal vyučující. Odsoudili mě dřív, než mě stačili poznat.

Nenáviděl jsem spolužáky za to. Nenáviděl jsem školu a především jsem nenáviděl celý svět, že dokáže být tak nespravedlivý.

Rychle jsem se oblékl, nazul kožené boty a přes rameno přehodil černý batoh. Vyrážel jsem do lesa - jediného místa, které jsem skutečně miloval. Mám zakázáno tam chodit od té doby, kdy jsem tam spadl ze stromu a zlomil si nohu. Teď jsem ale rozumnější a na vysoké stromy nešplhám. Chodím tam tajně. Využívám toho, že má otec hodně práce. Naléhám, aby šel se mnou na mé oblíbené místo. On řekne, ať jdu sám, že nemá čas. Touto větou mi to vždy dovolí, i když o tom neví. Dnes jsem mu řekl, že máme schůzku s kamarády.

Míjel jsem náš dům, plot a starou popraskanou jabloň na konci zahrady. Zahnul jsem doleva směrem od ostatních domů. Mířil jsem na mé oblíbené místo v lese, které jsem nazval Mýtina. Je to malá louka lemovaná vysokými stromy a keři, takže je schovaná před zraky lidí.

V zimě se tam chodí schovávat zvířata a v létě je vidět nádherný východ slunce. Dnes ho už sice nestihnu, ale líbí se mi, jak paprsky světla pronikají mezi listy na louku a zahřívají můj obličej.

Rozhodl jsem se jít trochu netradiční cestou - jehličnatým hustým lesem, který ve mně vyvolával pocit nejistoty. Nechodil jsem tam často, ale chtěl jsem ten strach překonat. Tento les byl těsně za tím listnatým, kam běžně chodím. Odděloval je potok, který se stácel směrem k Mýtině.

Vstoupil jsem mezi stromy. Hned po několika krocích mě obklopil chlad a tmavé stíny dlouhých větví, které vysoko nade mnou tvořily střechu, jakoby do lesa nechtěly pustit jediný paprsek světla.

Pomalou jsem postupoval tímto temným světem. Všechny mé svaly a smysly byly napjaté, jako šelmy předtím než skočí. Jenže teď mi připadalo, že jsem ta kořist spíš já. Šel jsem dál, ale držel jsem se v takové blízkosti, abych měl v dohledu starý javor rostoucí těsně za potokem. V tuto dobu začíná nabírat oranžové barvy, takže je dobře vidět i z dálky.

Najednou jsem za sebou zaslechl nějaký zvuk. Šustění větviček a jehličí. Prudce jsem se otočil doleva a uklidnil se. Spatřil jsem jen myš. Byl jsem omámený z vylekání. V tu chvíli mi kolem pravého ucha prosvištěl nůž a následně se zabodl do borovice přede mnou. Začaly se mi klepat kolena a ruce. V půl vteřině jsem se otočil a hned seskočil na čtyři. Další kudla letící přesně na mě se zabodla do batohu na mých zádech. Zvedl jsem se na nohy a pohlédl na místo, odkud zbraň vyletěla, ale nikdo tam nebyl. Lehké cupitající kroky mě obíhaly mezi stromy a já se otáčel do kola za zvukem, ale pokaždé jsem viděl jen stín nebo kus látky. Najednou se kroky zastavily. Věděl jsem, že tam někdo je, chystá si další zbraň, která mě co nevidět zasáhne do zad. Zmateně jsem se točil na místě, protože jsem nevěděl, kde ten někdo je. Tep se mi zrychloval a já čekal, až padnu na zem v depresích, jak se mi to stává dost často.

Někdo za mnou spadl. Nebo spíš seskočil ze stromu nebo odněkud. V tu chvíli jsem nedokázal čistě přemýšlet. Nechtěl jsem se otáčet. Nechtěl jsem spatřit tvář toho člověka, aby mě navštěvoval s nožem každou noc v mých snech. Ale musel jsem se otočit. I kvůli svému životu, který pravděpodobně za tři vteřiny skončí. Tyto myšlenky mnou proletěly rychleji, než je můj zmatený mozek stačil pracovat.

Nemohl jsem uvěřit tomu, co jsem viděl. Dvacet metrů přede mnou stála malá holka v šedém oděvu. I přes kalhoty se daly rozeznat její kosti, jak byla podvyživená. Tmavé našedivělé vlasy překrývaly její zjizvený obličej, který neměl žádnou barvu. Zvedla se jí hrud', jak se zhluboka nadechla, začala svaly a chystala se mě konečně zabít. Podíval jsem se do jejích světle modrých očí a něco si uvědomil. Musím odsud rychle zmizet, než se ve mně vystřídají všechny emoce a já udělám něco hloupého.

Ona se ale rozeběhla směrem ke mně dřív a to už samo o sobě je velká hloupost, protože jsem zareagoval pomalu. Běžel jsem ale nejrychleji, jak to šlo. Asi po dvě stě metrech jsem přebrodil potok, vtrhl na Mýtinu a odhodil batoh. Co nejvíce jsem se nadechl a obličej ponořil do vody. Toto mě vždy převede do normálního dýchacího tempa. Když sem se uklidnil, sedl jsem si na pařez a podíval na kudlu zabodnutou v mém batohu. Došlo mi, jak velké jsem měl štěstí, že neskončila v mém těle a teprve potom jsem začal přemýšlet o tom, co se vlastně stalo.

Adéla Vyhnálková (8. B)

Ježibaba z perníkové chaloupky vypravuje

Jednou jsem bloudila lesem a najednou narazím na perníkovou chaloupku. Všichni tu pohádku znají s Jeníčkem a Mařenkou, ale teď jsem to prožila já. Ježibaba vyšla ven. Řekla: „Jen pojď dál, děvenko.“ A tak jsem šla.

Jen, co jsem vkročila dovnitř, ježibaba se posadila a začala vypravovat: „Řeknu ti, co se mi stalo před asi dvěma sty lety. To jsem byla ještě malá holka čarodějnice a měla jsem bratra. V té době žil zlý čaroděj, který chtěl naší rodině uškodit, ale nikdo neví proč. Unesl nás, mého bratra zavřel do chlívků a já jsem musela těžce pracovat. Byla jsem neposlušná holka a u něj jsem pracovat nechtěla. Tak jsem mu v jednom kuse odmlouvala. On už to nevydržel a začaroval mě ve starou babku. Vypadala jsem odporně, všechno mě bolelo a špatně jsem viděla i slyšela. To mi zůstalo dodnes.

Neustále jsem plánovala, jak to kouzlo zrušit, ale dlouho mě nic nenapadlo. Potom jsem na to přišla. Ten čaroděj už zemřel. Na svého syna hrál, že je dřevorubec a to se táhlo z generace na generaci. Měl pravnoučata. Jmenovala se Jeníček a Mařenka. Myslela jsem si, že bych je mohla k sobě domů nějak nalákat a udělat jim to, co udělal jejich pradědeček mě. V lese jsem je nalákala do své chaloupky z perníků. Oni šli. Nejprve jsem hrála hodnou stařenku, ale potom zlou ježibabu. Jeníčka zavřela do chlívků a Mařenka musela pracovat. Vždyť tu pohádku znáš. Ale všichni to znají z pohledu těchto dvou dětí, protože to doma řekli mamince, ta napsala knížku a měli z toho peníze. Moji verzi nikdo nezná.“

Babička to dopovídala a zavřela oči. Za malou chvíli se úplně vypařila a její chaloupka zmizela. Na tom místě vyrostl les. Rychle jsem utíkala domů. Ježibabu osvobodilo to, že se nějaký člověk dozvěděl její příběh. Proto píšu tento příběh, aby se dostalo do světa, jak to bylo doopravdy.

Věra Seifertová (8. B)

KARLŠTEJN

Něco málo o hradu

Majestátný hrad se tyčí nad třpytivou hladinou Berounky jako němý svědek té nejkrásnější historie, co kdy česká země potkala. Karlštejn nechal postavit Karel IV. jako klenotnici. Byly v něm uloženy korunovační klenoty Svaté říše římské a později i česká Svatováclavská koruna. Poklad byl umístěn v kapli sv. Kříže. Nejkrásnější prostorou hradu, zdobené polodrahokamy, zlatem, hvězdami z benátského skla, pozlacenými řetězy a unikátní portrétovou galerií starou víc jak půl tisíciletí, tvoří

nádherné malůvky z dob Karla IV. Barvitou historii Karlštejna opřádá nespočet pověstí i neuvěřitelných skutečných příběhů. Hrad měl svou „bílou paní“, která zamordovala čtrnáct lidí. Za obléhání husity poškodila hradby hradu.

Hradní pověst

Jedna z nejznámějších karlštejnských pověstí povídá o slepém hudebníkovi, který byl doprovázen na každém kroku věrným psem, hrával v hradu na loutnu. V té době tu byl na návštěvě brunšvický kníže s proradným komorníkem, který se ho na hostině pokusil otrávit. Podal šlechtici číši s otráveným vínem, ten ji ale nic netuše předal zpěvákovi. Ať se prý napije, když celý den tak pěkně vyhrával. Když prostý muzikant pozvedl pohár ke rtům, vyskočil mu na klín pes a víno zhltal sám, načež pochopitelně ihned skončil. Slepce svého milého druha naposled pohládl a pravil: „Vzácný pane, to víno bylo otrávené a mělo vám přinést smrt.“ Jaký trest dostal ničemný sluha, se už hudebník nedozvěděl. Pár dní nato zemřel žalem po svém psíkovi.

Vstupné na hrad

	1.	2.	3.
Dospělí:	170 Kč	270 Kč	200 Kč
Děti od 6, studenti, senioři nad 65 let	110 Kč	180 Kč	150 Kč
Děti do 6 let v organizovaných skupinách	20 Kč	20 Kč	---
Rodinné vstupné (rodiče a jejich děti do 15 let):	540 Kč	860 Kč	---

1. Prohlídka zámku s českým výkladem.
2. Prohlídka hradu s cizojazyčným výkladem.
3. Vyhrazená prohlídka s tlumočením.

Rozhovor

Rozhovor s prvňáčky aneb Jaký byl jejich zážitek z prázdnin?

Amálka:

Byla jsem dvakrát u moře v Chorvatsku a víš, co se mi stalo? Šlápla jsem tam na nějaký čudlík a měla jsem puchýř na noze. Nebo víš, co se mi stalo? Spálila jsem si záda a ještě jsem si vybírala aktovku do školy.

Matýsek:

Byl jsem se koupat u dědy a babičky v bazénu.

Eliška:

Byla jsem na novém hřišti tady za Domovem důchodců a byli jsme popřát někomu k svátku.

Ondra:

Byl jsem na vodě, Slovensku a na Vranově. Postavili jsme si s kluky domeček a teď do něj chodíme.

Děti jsme se zeptaly na to, jaký měli zážitek a paní učitelky na to, jak je spokojená se třídou.

Paní učitelka:

Jsem s nimi moc spokojená, i mile překvapená. Není tu nikdo, kdo by moc zlobil. S dětmi začínáme první písmenka a začátky čtení. Taky nám začal patronát a na příští týden plánujeme opékání špekáčků.

Nicola Mrkvičková, Nikol Táborská (9. B)

Zábava

Chyták

Sedlák má 17 ovcí. Všechny kromě devíti zahynou. Kolik má sedlák ovcí potom?
(Devět, protože všechny kromě devíti zahynuly.)

Znáš slova?

Co znamená „forte“ ?

- 1) Značková čokoláda
- 2) Silný způsob hraní hudby
- 3) Jde o italské označení značky aut Ford

(Slovo „forte“ se nejčastěji používá v hudbě, kde znamená „hraj silně“. A když se řekne „forte fortissimo“, má se muzikant opřít do nástroje ze všech sil.)

ZKUS VYSLOVIT RYCHLE!

ZEPTEJ SE LILI, NALILI-LI LILIPUTÁNI LILÍM VODU.

Hádej

Maruščina maminka má čtyři dcery. Nejstarší se jmenuje Březenka, druhá se jmenuje Duběnka. Třetí se jmenuje Květenka, jak se jmenuje čtvrtá dcera?
(Přece Maruška!)

PRÁZDNINOVÉ VTIPY

Paní učitelka se ptá Pepíčka: „Pepíčku, jaké je množné číslo od slova neděle?“ „Prázdniny!“

Povídá pan Hedvábný: "Nejraději mám letní prázdniny." "Proč? Vždyť už dávno nechodíš do školy." "Ale děti chodí a já dva měsíce nemusím dělat domácí úkoly."

Tak co, Michale, jak dopadlo vysvědčení?" chce vědět maminka.
"To je přece vedlejší, mami, hlavně že jsme zdraví."

„Víš, jak se řekne řecky ANO?“
„Ne.“
„Správně.“

Křížovka

K				
K				
K				
K				
K				
K				
K				
K				
K				
K				

1. pracovník u kovadliny
2. veliká myš
3. tvrdé části těla
4. lesní pták
5. kytičky
6. klukovský „nůž“
7. domácí zvíře
8. části stromů
9. divoké prase
10. nástroje na odemykání

Anna Šmídová, Věra Seifertová (8. B)

5T€ZI& ALIZEER

Alizeer (česnek), rodným jménem Jakub Krampera, je rapper a textař. Pochází z malého města

Hlinska. Narodil se 2. 5. 1995. Na Základní školu chodil ve svém rodném městě Hlinsku a to na školu Resslera. Poté ve studiu pokračoval na Gymnáziu K. V. Raise. Studium, ale nedokončil. Jeho hudební partner se narodil 26. 2. 1996. Jeho kroky směřovaly na stejnou cestu. Nejprve chodil na Základní školu Resslera a poté pokračoval

na Gymnáziu K. V. Raise. Studium ale také přerušil. Tito dva mladí, talentovaní chlapci jsou na začátku své hudební kariéry. Jejich první společný track byl STEREOTYP. Po úspěšných ohlasech přišly další tracky jako PAPÍR A SKEJTY nebo PARTY SHIT. Pokud chcete vidět jejich první live show přijďte se podívat 11. 10. 2014 do Le Dance klubu v Hlinsku (15+).

Karolína Burešová (9. B), Žaneta Petrlíková (9. A)